

V řízení o směnečné žalobě nevyhověl Nejvyšší soud dovolání žalobcovu a uložil mu, aby nahradil žalovanému útraty dovolacího řízení do 14 dnů (nikoliv do tří dnů, § 555 čís. 1 c. ř. s.), ježto žalovaný výslovně tak navrhl.

Čís. 6018.

Syndikátní ručení.

Pouhé upozornění ministerstva na rozhodování nejvyššího soudu nelze pokládati za služební předpis, jehož porušení by odůvodňovalo syndikátní nárok.

Neuvědomění okresní nemocenské pokladny o dražebním roku ohledně živnostenské provozovny (§ 172 čís. 1 ex. ř.) nezakládá syndikátního nároku.

Nález kárného soudu není závazným (§ 268 c. ř. s.) pro rozhodnutí syndikátního sporu.

(Rozh. ze dne 11. května 1926, Co I 1/26.)

Žalující okresní nemocenská pokladna domáhala se na okresním soudci Emilu N-ovi a na Československém eráru na základě syndikátního ručení zaplacení 5.875 Kč, jež jí dluhovala na příspěvcích majitelka exekučně prodané nemovitosti, a odůvodňovala žalobní nárok tím, že nebyla vyrozuměna žalovaným okresním soudcem jako exekučním komisařem o dražebním roku, čímž se stalo, že nedošla zaplacení z nejvyššího podání. Procesní soud první stolice (vrchní zemský soud v Praze) žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Nezbytným předpokladem nároku na náhradu škody vzniklé tím, že soudce porušil, konaje svůj úřad, právo poškozené strany, jest podle §§ 1 a 2 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., by soudce porušil své úřední povinnosti. Žalobkyně pokládá za porušení úřední povinnosti, že spolužalovaný okresní soudce Emil N. jako exekuční komisař ji osobně neuvědomil o dražebním roku, položeném na den 18. ledna 1924 v exekuční věci proti Anežce K-ové, ač šlo o dražbu cihelny, tedy živnostenského, nemocenskému pojištění podléhajícího podniku, a míní, že byl tím porušen velicí předpis §u 172 čís. 1 ex. ř., jakož i nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 19. srpna 1898, čís. 27 věst. Onen předpis nařizuje zcela všeobecně, by byla dražební vyhláška doručena veřejným orgánům povolaným, by předpisovaly a vybíraly daně, přírážky a jiné veřejné dávky, jež jest platiti z nemovitosti, ale neustanovuje výslovně, že a kdy mají býti o dražebním roku uvědoměny zvláštním doručením i okresní nemocenské pokladny. Jest teprve věcí právního výkladu, zda jest podle něho i jim doručovati vyhlášku a ve kterých případech. Že tento výklad není snadným a výsledek odpovídající nynější praxi není nepochybným, dokazují četná roz-

hodnutí nejvyššího soudu, jenž se touto otázkou musil opětovně zabývat, jmenovitě, že jak otázka, jsou-li pojistné příspěvky okresních nemocenských pokladen veřejnými dávkami, tak otázka, mají-li zákonné zástavní právo na nemovitostech podnikových, musila býti právě pro svou spornost opětně předložena ku rozhodnutí plenárnímu senátu nejvyššího soudu. (Srovnej rozhodnutí ze dne 7. listopadu 1899, čís. 144 kn. jud. a ze dne 27. listopadu 1900, čís. 150 kn. jud.). Plenární rozhodnutí nejvyššího soudu nejsou ovšem pro soudy závazná (§ 12 obč. zák.), soudní rozhodnutí a opatření nemohou znamenati nikdy porušení úředních povinností jenom z toho důvodu, že jsou v rozporu s rozhodnutími nejvyššího soudu, třeba se tato stala v plenárním zasedání. Nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 19. srpna 1898, čís. 27 věst. nenařizuje právě vzhledem ke spornosti výkladu §u 172 čís. 1 ex. ř., by byly nemocenské pokladny o dražbách zvláště uvědomovány, nýbrž upozorňuje soudy na rozhodování nejvyššího soudu, a že jest vzhledem k tomuto stavu judikatury uvědomovati úrazové pojišťovny a nemocenské pokladny dle §u 172 čís. 1 ex. ř. o dražbě, byl-li na nemovitosti provozován podnik povinný pojištěním, neb aspoň není jisto, že pojistné příspěvky nepřicházejí v úvahu. Takové upozornění nelze pokládati za služební předpis, jehož porušení by odůvodňovalo syndikátní nárok, naopak jest důkazem, že soudy neměly býti tímto nařízením omezeny v ústavou zaručené svobodě svobodného výkladu zákona, tedy i § 172 čís. 1 ex. ř. Nebyl-li však nevyrozuměním žalobkyně o dražbě porušen ani nepochybný předpis zákona, ani vnitřní služební předpis, a jde pouze o rozpor s praxí uznávanou nyní obecně za správnou, není tu porušení povinnosti ve smyslu zákona o soudcovském ručení a podmínek syndikátního nároku. Na tom nemůže nic změnit, že prvý žalovaný byl pro svůj postup v uvedené exekuční věci kárně odsouzen. Nehledíc k tomu, že nálezný soud není podle §u 268 c. ř. s. pro rozhodnutí sporu závazným, a že kárným odsouzením prvního žalovaného nemohla žalobkyně nabýti práv, kterých by jinak neměla, nekryje se důvod kárného odsouzení s důvodem, na němž jest založena žaloba. Kdežto kárným nálezem byl prvý žalovaný uznán vinným porušením §u 47 soudní instrukce, poněvadž mimo jiná, se žalobním nárokem nesouvisející opomenutí přenechal opatření ohledně doručení dražebního ediktu kanceláři, aniž jí dal přiměřená poučení, opírá se žaloba o porušení §u 172 čís. 1 ex. ř. a min. nař. čís. 27/1898 věstn., jež však, jak bylo doličeno, nemůže založiti syndikátní nárok. Žalobkyně netrpí jiné křivdy, než se děje i jiným stranám nesprávným rozhodnutím soudu, proti němuž není již opravného prostředku. Musí jí samé býti ponecháno, by vlastní dbalostí se chránila od škody, již může utrpěti nedoručením dražební vyhlášky. Výsledek průvodního řízení ukázal, že jí to aspoň v tomto případě možno bylo. Jelikož žalobní nárok musil býti zamítnut již pro nedostatek podmínek syndikátní žaloby, nebylo třeba se obíratí důvodem, ze kterého jí zamítl první soud, totiž nedostatkem příčinné souvislosti, ani odvolacími důvody, které žalující strana přednesla v tomto směru.